

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תוכן עניינים

- א. וכולן רשאין כהנים לשנות באכילתן לאכלן צלויין שלוקין ומבושלין ולתת לתוכן תבלי חולין 1
- ב. אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שממעט באכילתה..... 2
- ג. אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה שלא יביאו קדשים לבית הפסול ... נסחוט טובא קא מפסיד בשביעית נסחוט פורתא סוף סוף איערובי מיערב 3
- ד. למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר אם של מצורע הרי זה אשמו וזה לוגו ואם לאו אשם זה של שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל ליום ולילה..... 4
- ה. חסר הלוג עד שלא יצק ימלאנו..... 7
- ו. כל שממנו לאישים הרי הוא בכל תקטירו..... 8

דף עו.

א. וכולן רשאין כהנים לשנות באכילתן לאכלן צלויין שלוקין ומבושלין ולתת לתוכן תבלי חולין

כבר התבאר לעיל דף נד: ונה. שמותר לאכול¹ את הקדשים בכל מאכל, ולשנות באכילתן ולאוכלם צלויים שלוקים ומבושלים², ולתת לתוכן תבלין של חולין, והעצמות הנשארות מותרות ועושה אדם מהם כל כלים שירצה.

¹ רמב"ם שם הלכה י

² עיין לעיל ספ"ט מהל' בכורים שכתב רבינו ז"ל דאין הכהנים אוכלים המתנות אלא צלי בהרדל וכבר עמדו התוס' על זה בפרק הזרוע (דף קל"ב) יע"ש. מל"מ ועיין הר המורה בכל מאכל וכו'. ויליף לה שם מדכתיב למשחה לגדולה יעו"ש היטיב והא דיליף לה בחולין קל"ב ב' מלמשחה דאין נאכלים אלא צלי ובהרדל היינו כמש"כ התוס' שם דאם הוא שוה לו צלי שלוק ומבושל יאכל צלי אבל אם חביב עליו מבושל או שלוק יעשה כמו שחביב עליו יעו"ש ועיין בטור ושו"ע יו"ד סי' ס"א סעיף י"ב. ולולי דמסתפינא אמינא דהש"ס דחולין כוונתו שלא יאכל חי והא דנקט צלי בהרדל נקט דבר ההוה שכן היה דרכם וה"ה שלוק ומבושל וע"ע ספרי קרח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

אבל לא יתן לתוכם תבלין של תרומה שלא יביאו את התרומה לידי פיסול³.

ב. אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שממעט באכילתה

אין מביאים קדשים לדי פסול בין קדשי מזבח בין קדשי הגבול ולפיכך:

מדרבנן אין לוקחין⁴ תרומות⁵ בכסף מעשר שני ואפי' כהן אסור לו⁶, מפני שהוא ממעט אכילתו של המע"ש ואכילתה⁷ של התרומה⁸, שהרי יגרום לתרומה שיהי' לה גם קדושת מע"ש, שתרומה אין אוכלין אותה אלא כהנים מעורבי שמש ומותרת לאונן ונאכלת בכל מקום והמעשר מותר לזרים ולטבול יום ואסור לאונן ואינו נאכל אלא בירושלים נמצא ממעט אכילת מעשר ואכילת התרומה.

פיסקא קי"ז שם לא נאמר רק למשה לנדולה ולא סיים שם צלי בהרדל יעו"ש אלמא דלאו דוקא הוא רק כל שהוא דרך גדולה וצ"ע בזה.

³ בלח"מ צריך טעם למה פסק כר' מאיר לגבי ר' שמעון, ובמל"מ כתב עיין בסוגית הגמרא פ"ח דזבחים (דף ע"ו) ותמצא טעם למה שפסק כר"מ ועיין בהר המוריה ביאר דברי הלח"צ רצונו דאע"ג דר"ש ור"מ קאי בעירובין מ"ו ב' בתיקו יעו"ש אבל כיון דתרומת תבלין דרבנן הו"ל לפסוק להקל במידי דרבנן. ובאמת דצ"ע בטעמא דרבינו ואי משום דשם ע"ו א' איתא דזה תלוי בפלוגתא דשביעית פ"ח מ"ז אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה ושם ס"ל הת"ק כר"מ הא שם מיירי בשמן של תרומה דהוי מדאורייתא אבל אכתי בתרומת תבלין דמדרבנן י"ל דהלכה כר"ש וצ"ע. ומש"כ המל"מ וז"ל ועיין בסוגיית הש"ס זבחים ע"ו ותמצא טעם למה שפסק כר"מ יעו"ש היטיב לא ידעתי האיך ואי משום דשם ע"ה ב' תני תנא קמיה דרב שביעית אין לוקחין בדמיו תרומה מפני שממעטין באכילתה אמרוה רבנן קמיה דרבא הא דלא כר"ש יעו"ש הא התם מיירי בתרומה דאורייתא. ואולי כוונתו כיון דהוינן דלית הלכתא כר"ש במה שמתיר להביא תרומה לבית הפסול ואף דר"ש מחלק בין לכתחלה ובין דיעבד מ"מ כיון דאנן לא פסקינן כוותיה בחדא בתרומה דאורייתא לענין דיעבד ה"ה לענין לכתחלה במילתא דהוא מדרבנן יעו"ש היטיב בסוגיית וצ"ע בזה ועיין בירושלמי בשביעית פ"ח דשם מבואר דהלכה כר"מ יעו"ש היטיב. ובמעשה רקח כתב "ולדידי אני הצעיר א"צ לכל זה שהרי הדבר מבואר דהך סברא דר"מ היא סברת חכמים פרק כל הזבחים דף (ע"ו) [ע"ה] דאין מביאים קדשים לבית הפיסול וכיון שכן ודאי דהלכה כחכמים דרבים ניהו גם בפ"ח דשביעית תנן כיוצא בזה והלכה כת"ק דהתם ועיין להתוס' יום טוב ז"ל".

⁴ רמב"ם הלכות מעשר שני ונטע רבעי פרק ז הלכה יא

⁵ תרומות כולל תרומה ותרומ"ע והלה וביכורים

⁶ משנה ראשונה וכ"ה ברש"י

⁷ לאו דוקא משום שניהם דה"ה משום א' מהן ג"כ אסור ומה"ש ג"כ אסור לבשל ירק של תרומה בשמן של מע"ש או ירק של מע"ש בשמן של תרומה וכן כל כה"ג. דרך אמונה שם נט

⁸ ונמצא גורם לשניהם הפסד ואסור להפסיד את התרומה דכתיב משמרת תרומותי וכן אסור להפסיד מע"ש דילפי' קדש קדש מתרומה ואף על גב דהתורה התירה לקנות שלמים בכסף מע"ש אף על גב שיכול להביאה לידי פיגול ונותר שאני התם דעכ"פ מותר לזרים ופיגול ונותר לא שכיחי

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

ואם לקח⁹ בין בשוגג בין במזיד המקח קיים, ותאכל כחומרי שניהם.

ג. אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה שלא יביאו קדשים לבית הפסול... נסחוט טובא קא מפסיד בשביעית נסחוט פורתא סוף סוף איערוזי מיערב

וכן מדרבנן¹⁰ אין מבשלין¹¹ ירק של שביעית בשמן תרומה, או ירק של תרומה בשמן של שביעית, וכן אין לוקחין תרומה בדמי שביעית שלא יביאנו לידי פסול¹², שמא תטמא ותלך לשרפה מפני התרומה, וכן משום שאוסרה לזרים, וכן שלא יביא את התרומה לידי פסול שאין נאכלין אחר הביעור, ולא אמרי' שיכול לסוחטו שאם יסחטנו עד שיצא כל השמן מפסיד את הירק מאכילה. ואין אומרים שיכול לסוחטו, כיון שאם יסחטנו עד שיצא כל השמן, מפסיד את הירק מאכילה.

ואם בישל מעט ואכלו מיד, מותר, ואפי' לכתחלה¹³ מותר לעשות כן¹⁴, שהרי לא הניחן כדי לבוא לידי פסול¹⁵.

וכן¹⁶ אין לוקחין מכסף מע"ש פירות שביעית. לפי שהוא חייב לבער בזמן הביעור של שביעית ונמצא ממעט באכילתה וגורם הפסד למע"ש וגם לפירות שביעית גורם הפסד שלא יוכלו לאכול אלא בירושלים ואסור למחוסר כפורים ולאונן.

וכן אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של מע"ש ולא ירק של מע"ש בשמן של שביעית.

⁹ עה"ש וכן מבואר בירו' מע"ש פ"ג ה"ב ובתוספתא רפ"ז דשביעית

¹⁰ מבואר בחזו"א שביעית סי' י"ד סק"ד

¹¹ רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ה הלכה ד

¹² ומ"מ אין אסור להחמיץ עיסת שביעית סמוך לפסח שמביאים לידי שרפה אם תשאר עד פסח שהעיסה מאליה מתחמצת. ואין עושה מעשה. דרך אמונה שם כב מתוס'.

¹³ כס"מ

¹⁴ ולכאור' בדבר שאין מתקיים עד זמן הביעור מותר אפי' הרבה אבל מ"מ יש לחוש משום הפסד השביעית שמא יטמא ולכן לא התיר אלא מעט מעט דבזה אין חוששין לטומאה כיון שאוכלה מיד. ציון ההלכה שם ס

¹⁵ ומצדד בחזו"א שביעית סי' י"ד סק"ד דזה דוקא כשרחוק מזמן הביעור אבל אם הי' קרוב לזמן הביעור אין להתיר ע"ש

¹⁶ רמב"ם הלכות מעשר שני ונמט רבעי פרק ז הלכה יג.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

ובכולן אם לקח יאכלו כחומרי שניהם¹⁷.

וכן אין לוקחין זבחי שלמים מדמי שביעית וכן אין מביאין מנחות ונסכים מפירות שביעית ולא תודה ולחמה ואם הביא לא קידש¹⁸.

ד. למחרת מביא אשמו ולונו עמו ואומר אם של מצורע הרי זה אשמו וזה לונו ואם לאו אשם זה של שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל ליום ולילה

כבר התבאר במסכת נזיר דף ס. שנשתנה תגלחת טהרת הנזיר מתגלחות המצורע הנזיר מגלח במלאת ימי נזרו לאחר הבאת קרבנותיו כדי להעביר שערו שגדל פרע בימי נזרו¹⁹. ואילו המצורע מגלח תגלחת ראשונה כשיטהר כדי לגלח שוב לאחר שבעת ימי ספירתו, ותגלחת שניה מגלח לפני שטובל ומכבס בגדיו וקודם שזורק דם קרבנותיו²⁰, ובוה נשתנה גם מתגלחת נזיר טמא שמגלח אחר הזאת שלישי ושביעי²¹.

ולפיכך אין אדם²² מגלח תגלחת אחת ועולה לו לנזרו ולצרתו, משום שגילוח נזיר הוא להעביר השיער שאין צריך לו עוד, וגילוח מצורע בימי חלוטו הוא לגדל ושיגלח אח"כ בימי ספורו, וגילוח מצורע בימי ספורו הוא לפני זריקת הדמים, וגילוח נזיר לאחר זריקת הדמים, ואפילו לגלוח טומאה של נזיר אינו עולה מכיון שמצורע מגלח קודם ביאת מים ונזיר מגלח לאחר ביאת מים. ומשום כך אינו יכול לצאת באותם קרבנות גם על נזירות וגם על צרעת.

¹⁷ תוספתא רפ"ז דשביעית

¹⁸ תו"כ בהר פרק א' וע"ש בר"ש משנ"ן וכ"ה בתוספתא דשקלים פ"א ה"ז ושם י"ג ואם הביא פסולין וכ"ה בתוספתא דמנחות ספ"ח ורבנו לא הביאו בפ"ה מא"מ ה"ט וצ"ע. דרך אמונה שמיטה ויובל שם יט וציון ההלכה נא

¹⁹ רמב"ם הלכות נזירות פרק ח הלכה א ב

²⁰ רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק יא הלכה א ב

²¹ רמב"ם הלכות נזירות פרק ו הלכה יא

²² רמב"ם הלכות נזירות פרק י הלכה א ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן ל סעיף א – יז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

ומכיון שקרבנות מצורע בעשיר כבש לאשם וכבש לעולה וכבשה לחטאת, ואם דל הוא כבש לאשם ושתי תורים או שני בני יונה אחד לחטאת ואחד לעולה, וכן קרבנות של נזיר טמא כמו מצורע בדלות כבש לאשם ושתי תורים וגוי אחד לחטאת ואחד לעולה וקרבנות נזיר טהור כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים על סל המצות, ולבד זה במצורע מיד ביום טהרתו צריך שתי צפרים אחת לשחיטה ולהזות ממנה על המצורע, ואחת לשילוח. ואין יכול לצאת באותם קרבנות גם על נזירות וגם על צרעת.

לפיכך כשהוא נזיר ספק מצורע וספק נטמא במת שמגלה ארבע תגלחות כמו שהתבאר שם כיצד מביא קרבנותיו. אם היה עשיר כותב נכסיו לאחרים, שמצורע עשיר שהביא קרבן עני לא יצא.

תגלחת ראשונה – ומגלח בה ראשו וזקנו וגבות עיניו, ומטהר בעץ ארז ואזוב וצפרים כשאר מצורעים, אם אינו טמא מת ולא מצורע הרי היא תגלחת טהרה של נזירותו, ואם הוא מצורע ודאי בשנה ראשונה הרי היא תגלחת ראשונה של מצורע. ומביא צפרים לספק מוחלט, אחת שחוטה ואחת משולחת, וקרבנות דמצורע לא שייך בעת הבאת הצפרין והם בגילוח השני, וחטאת העוף לספק נזיר טמא, שהרי חטאת העוף באה על הספק²³, ועולת בהמה לספק נזיר טהור ומביאו בתנאי שאם הוא מצורע הרי זה נדבה, ומועיל לנזיר טהור שהרי גם אם לא הביא אדם מגלח על קרבן אחד.

תגלחת שנייה – לאחר שנה שאינו יכול לגלח אחר שבעה כשאר מצורעין שמה אינו מצורע אלא טמא מת ודאי היה, ושנה שניה זו הרי הוא בה נזיר שאסור לגלח, ומאחר שגלח שתי תגלחיות אלו שלמה טהרת הצרעת ומותר לאכול בקדשים, ואין להסתפק בנזיר טמא, שהרי אם לא היה מצורע מוחלט כלל, הרי התגלחת הראשונה היתה לנזיר טמא אם הוא טמא, ואם היה מצורע מוחלט הרי התגלחת השנייה היא תגלחת שנייה של מצורע, ולפיכך מביא חטאת העוף לקרבן מצורע ואשם אינו יכול הביא מספק שאין מביאים אשם על תנאי, אך אינו מעכב את תגלחת המצורע, ובזה הפטר מקרבנות מצורע ומותר באכילת קדשים כנזכר. ועולת בהמה מביא לספק נזיר טהור.

תגלחת שלישית – שהספק אולי עד עתה גילח משום מצורע ועתה מגלח משום נזיר טמא מביא חטאת העוף מספק נזיר טמא²⁴, ועולה ואשם אינם מעכבים כנזכר, ועולת

²³ וכל חטאת עוף מהן לא תאכל מפני שהיא ספק

²⁴ נמצא חטאת ראשונה לספק טומאתו, שניה לספק צרעתו שאין המצורע מביא קרבנו אלא לאחר תגלחת שניה, וכן חטאת שלישית לספק טומאתו שאין תגלחת אחת עולה לנזרו ולצרעתו ושמה מצורע ודאי וטמא מת ודאי היה שהתגלחת הראשונה והשניה לצרעתו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

בהמה²⁵ בתנאי לספק נזיר טהור. ואי קשיא כיון שתגלחת מצורע ותגלחת נזיר טמא שוין הן בקרבנותיהן, יעלה לכאן ולכאן, אך מכיון שאין יוצאין בתגלחת אחת וממילא דאין יוצאין בקרבן אחד. כמו שהתבאר.

תגלחת רביעית – מביא כל קרבנות של נזירות טהרה. והעולות שהביא מקודם יהיו לנדבה, ומתנה אם טמא הייתי, עולה ראשונה נדבה וזו חובה²⁶, ואם מוחלט הייתי ראשונה חובת מצורע²⁷ וזו חובת נזירות ושתיים האמצעיות נדבה, ואם טהור מטומאת מת הייתי ומצורע עולה הראשונה חובה וכן השנייה אחת לחובת מצורע ואחת לחובת נזירות ושלישית ורביעית נדבה והשאר קרבן טהרתי, ואם טמא הייתי ומצורע עולה ראשונה חובת צרעת ושנייה ושלישית נדבה וזה קרבן תגלחת טהרה.

האשם והעולה אינם מעכבין לא בתגלחת טומאה ולא בצרעת, ולכך אינו מביא²⁸, וי"א²⁹ שמביא אשם בתנאי שאם אינו חייב בו הרי הוא שלמים ואכלו רק ליום ולילה כדין אשם.

²⁵ נמצא שלש עולות בהמה שמביא עמהן על הראשונה הוא מתנה ואומר אם טהור אני זו מחובתי ואם טמא אני הרי היא נדבה, וכן הוא אומר בשניה ובשלישית

²⁶ והמפרשים נתקשו בכל דבריו, ואיך כתב בתגלחת רביעית אם טמא הייתי עולה הראשונה נדבה וזו חובה והרי אם טמא היה בראשונה היתה השנייה חובה לנזירות טהרה והשלישית והרביעית נדבה. אך בזה י"ל דכוונתו שהיה טמא וגם מוחלט וממילא דג' הראשונות שתיים לצרעתו ושלישית לטומאתו והרביעית חובה לנזירות טהרה. כסף משנה.

²⁷ והקשו והרי חובת מצורע הוא לאחר תגלחת שנייה, ומקודם אינו אלא צפרים, וגם הראב"ד השיגו בזה, וז"ל: זה אי אפשר שאין למצורע עולה בתגלחת ראשונה ולא שם קרבן, אלא אם מוחלט הייתי עולה הראשונה נדבה ושנייה ושלישית אחת לספק סיפורו ואחת לספק טומאתו (אם גם טמא היה), ואם טהור מטומאת מת הייתי ודאי מצורע עולה ראשונה נדבה והשנייה והשלישית חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, ואם טמא הייתי ומצורע עולה ראשונה נדבה והשנייה אחת לספירתו ואחת לטומאתו וזו לטהרתו, ואם טהור הייתי ולא מצורע הראשונה חובה וכולן נדבה. וגם דברי הראב"ד תמוהים, ואיך כתב: ואם טהור הייתי ודאי מצורע עולה הראשונה נדבה והשנייה והשלישית חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, עכ"ל. ולמה לנו שנים למצורע, וכבר הקשו עליו זה [לח"מ]. ויותר מזה קשה בין להרמב"ם בין להראב"ד עולת בהמה מאי עבדתה למצורע, הא נתבאר דמביא כעני דכותב נכסיו לאחרים ומביא הטאת העוף ולא עולת בהמה. ובהכרח לומר דדעת רבותינו דבקרבן טהרה בתגלחת רביעית ביכולתו להדש דבר והיינו להתנות באופן שגם למצורע יעלה עולת בהמה כדין מצורע עשיר, ואי משום שמביאה קודם זמנה לא איכפת לן דאין קפידא בעולה קודם זמנה כיון שתוכל לילך גם לנדבה. ובדברי הראב"ד נפל טעות וכצ"ל: ואם טהור מטומאת מת הייתי ודאי מצורע עולה ראשונה ושלישית נדבה והשנייה חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, ולפ"ז א"ש וגם מביא העולה בזמנה דלא כהרמב"ם [עכ"מ ולח"מ ואין דרך מרווח יותר מזה]. ערוך השולחן העתיד שם סימן לא סעיף ה –

ט

²⁸ דעת הרמב"ם.

²⁹ דעת הראב"ד.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

דף עו:

ה. חסר הלוג עד שלא יצק ימלאנו

כבר התבאר לעיל דף מד. כבר התבאר לעיל דף ח: שהנסכים³⁰ אינם מעכבין את הזבח, אלא מביא אדם קרבנו היום ונסכיו אחר עשרה ימים³¹, אחד יחיד ואפילו לכתחילה ואחד צבור בדיעבד³². והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת, אבל אם נתנן לכלי שרת אם לנו יפסלו בלינה.

אין הנסכים מעכבין את הזבח אלא מביא אדם קרבנו היום ונסכיו אחר עשרה ימים אחד יחיד ואחד צבור, והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת אבל אם נתנן לכלי שרת אם לנו יפסלו בלינה.

³⁰ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ב הלכה יב

³¹ עיין ברמנורא מסכת זבחים פרק ד משנה ג שהביא זבחו היום ונסכיו למחר, דאמר מר ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר. אבל אם הביאן עם זבחו ופגל בזבח, נתפגלו הנסכים

³² עיין תוספות ישנים מסכת יומא דף לג עמוד ב בנסכי התמיד גבי ונתקלקלו הלויים בשיר שהקשו אמאי לא המתינו להביא נסכים בלילה ויאמרו עמם שירה בלילה ותי' דחביבה מצוה בשעתה ולא רצוי לאחרת כל כך, ובתוס' וכן בתוס' הרא"ש ר"ה ל: ד"ה ונתקלקלו לכתחלה צריך להביא נסכים עם הזבח דאם מביא בלילה אין יכול לומר שירה כדאמרינן בפ"ב דערכין מה כפרה ביום אף שירה ביום ולמחר נמי מיבעיא ליה התם אם טעונין שירה אם לאו ולא איפשיטא, ואפילו את"ל דיכול לומר שירה למחר מ"מ טוב שיביאם עם הזבח כדי שיאמרו שירה על אכילה ושתיה כדאמרינן התם בערכין אאכילה ושתיה אמרינן שירה אאכילה לחודה לא אמרינן, וההיא דאמרינן מביא אדם את זבחו היום ונסכיו מכאן ועד עשרה ימים דמשמע לכתחלה יכול לעשות כן היינו בקרבן יחיד שאין טעון שירה דאין אומרים שירה אלא על קרבן ציבור הקבוע להם זמן בלבד כדאמרינן בערכין". והרמב"ם לאר חילק בין יחיד לצבור אלא כתב בסתם "אחד יחיד ואחד צבור" אפשר דלא קשיא ליה כלל כיון דלהלכה קיי"ל שנסכים הבאים עם הזבח אין מביאים בלילה דנפסלים בלינה וא"כ להכי נתקלקלו שלא יכלו לחכות ללילה להביא נסכים ולומר שירה. ועיין מרומי שדה מסכת ברכות דף כו עמוד ב שכתב "מכ"מ לא מהני לכפרה דתמיד ומוסף התלוי בזמנו, שהרי יום הוא דקגם לכפרה זו, ונמצא דבטל הכשר כפרת הניסוך לגמרי, רק שמביאין אותו כמו נדבה" וצ"ע. ועיין מל"מ כאן שכתב שהרמב"ם אינו מחלק בין יחיד לציבור אך בהר המוריה כתב וי"ל דגם רבינו מודה לזה ופשוט וק"ל, וי"ל עוד דרבינו מפרש לה דגם ביחיד לכתחלה יש להביא ביום אחד ולא קמ"ל רק דיכול להביא ואינו מעכב בזה הקרבן אבל לכתחלה יותר טוב להביא יחד. א"נ רבינו מיירי אפילו לכתחלה ומיירי בקרבן ציבור שאין אומרים שירה ע"ז כמו עולת קיין למזבח כדאיתא בהל' כלי המקדש ג ה"ב יעו"ש. ולא כתבתי זה רק מפני שמשמע מהמל"מ דרבינו פליג על תוס' ולפענ"ד זה אינו דברי התוס' מיושבים היטיב בסברא. ופשוט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

וכן המצורע בטהרתו שמביא כבש לאשם ולוג שמן, יש לאדם³³ להביא אשמו היום ולוגו אחר עשרה ימים, ואם רצה לשנות הלוג לאשם מצורע אחר משנה אף על פי שקדש בכלי.

חסר הלוג עד שלא יצק ימלאנו, חסר מאחר שיצק יביא אחר בתחילה.

ו. כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו

כבר התבאר במסכת יומא דף מו: שאסור³⁴ להקטיר על המזבח דבר מכל דברים שאינן ראויין להקטרה³⁵, כגון בשר חמאות ואשמות, ושירי מנחות וכיוצא בהן³⁶, מפי השמועה למדו שכל דבר שמקצתו לאישים הרי שאריתו בבל תקטירו³⁷.

³³ רמב"ם הלכות מחוסרי כפרה פרק ה הלכה ד

³⁴ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ה הלכה ה

³⁵ והיא פלוגתא מנחות נח ע"א חד אמר דוקא כל שממנו לאישים וחמאת העוף ולוג של מצורע אינו ממנו לאישים, ורבי עקיבא סובר כל דנקרא שמו קרבן, והלכה כרבי עקיבא מחבירו

³⁶ אבל ע"ג הכבש לאו בכלל זה דדווקא שאור ודבש איתרבאי כבש כמזבח ולא למידי אהרינא ועיין מנחות נ"ז ב' ומש"כ התוס' שם נ"ח א' בד"ה ור"י וכו' עיין בזבחים שם בד"ה ורבנן וכו' מה שיישבו זה יעו"ש היטיב. הר המוריה שם, וכן מנ"ח קיז אות י

מפי השמועה וכו'. עיין יומא מ"ז ב' יבמות ק' א' סוטה כ"ג א' זבחים ע"ו ב' מנחות נ"ח א' תו"כ ויקרא פ"ג פרשה י"ב יעו"ש היטיב.

³⁷ והנה כאן לא כתב רבינו דלוקה וכתב מרן בהלכה ג' בד"ה וכתב הראב"ד וכו' וז"ל ואפ"ל שס"ל לרבינו שעיקר הלאו למקטיר שאור ודבש עם חלק מהקרבן שאינו ראוי להקטרה ולקי עליו ומדלא כתב אשה ממנו דרשינן דה"ה להקטיר דבר שממנו לאישים בלא שאור ודבש לדרשא בעלמא אבל לא ללקות עליו כיון דעיקר קרא לאו להכי אתא עכ"ל ויש לעיין דהא במנחות נ"ז ב' בפלוגתא דר"י ור"א איתא דר"י ס"ל חייב ור"א סבר פטור ועל כרחק לא פליגי רק בכבש אבל במזבח לכו"ע חייב ואין לומר דהתם מיירי בשאור ודבש זה ליתא דהא טעמא דר"א אותם הוא דבש כמזבח אבל לא במידי אהרינא יעו"ש אלמא דפליגי לענין מעלה דברים אלו בלא שאור ודבש לכן נ"ל דהך סוגיא מפרש רבינו דמיירי במעלה הנך דברים עם שאור ודבש ושאור ודבש מעלה אותם לשם עצים ובהכי פליגי ר"א ור"י ובהא הלכה כר"י וחייב וכמו שפסק רבינו בהלכה ד' ובמעלה שאור ודבש עצמם לשם קרבן בהא כו"ע מודו דבש כמזבח ובמעלה דברים אלו לחוד בלא שאור ודבש לכו"ע אין כבש כמזבח ונמצא פסק רבינו עולה יפה לפי סוגיית הש"ס ובהכי מתורין נמי דהלכה כר"י לגבי ר"א תלמידו ודוק היטיב כי נכון הוא בעזר ה'.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

